

ՎԱՆՔԸ՝ ԱՐՇԱԼՈՅՍԻՆ

Սուրբ Յակոբին եւ իրմով ճախրականացած
Զամ-բաղի յիշատակներուն:

Գիւղի մուտին պահակ կանգնած հնօրեայ
Մենաստան մը, երկինք պարզած իր թեւեր,
Արշալոյսին՝ արեւագալ կը կարգայ
Ծառերուն տակ եւ ժայռերուն առընթեր:

Անցեալ մ'ամբողջ վերանորոգ կը ծաղկի
Երանաւէտ հին օրերուն ի քաղցր յուշ,
Յիշատակներ մարմին կ'առնեն եւ հոգի,
Երբ անոր ես կ'անցնիմ դռնէն սրբայուշ:

Կը յիշեմ վանքն իմ մանկութեան օրերուն,
Ու տրդան՝ որ մեծցաւ անոր շուքին տակ,
Ազօթալոյս կերոններու մարմրուն

Բոցին տալով իդճեք տրցակ առ տրցակ:
Այս նոր վանքին «պատահական» ուխտաւոր,
Իր հին վանքին ուխտի կ'երթայ ամէն օր:

ՎԱՆՔԸ՝ ՎԵՐՋԱԼՈՅՍԻՆ

Վերջալոյսին, երբ ստուերներն վերահաս
Մութ գիշերին, երկինքէն վար կը սահին,
Նայաւածֆիս մէջ կ'անգայտանայ իբր երագ՝
Ազօթ-կտրած բազմադարեան վանքն այս հին:

Անժեյիւսը, բլրակներէն մօտակայ,
Տրամութեամբ մը՝ որ հոգիներ կ'օրօրէ,
«Ավէ Մարիա»ն վանկ առ վանկ կը հեկեկայ,
Մինչ արեւը՝ կարծես կախուած ջրհորէ

Մը արիւնի, հորիզոնէն կ'իջնէ վար:
Կը յիշեմ վանքն իմ հեռաւոր մանկութեան
Եւ ձայնն ազու իր զանգերուն սրբալար:

Որոնց ի լուր՝ երբեմն տրտում այս տրդան,
Եթեբացած՝ անէացաւ, սրբագին
Կիրակմուտի «Լոյս գուարթ»ը շրթունքին: